

З НОВОЇ КНИГИ

***

Здавалось малому чи снилось малому, не знаю,
Чи, може, легендою стало у нашому краю,

Як Ленін проходив між люди, заходив до хати,
И водиці йому подавала у клопоті мати.

И картоплю із хлібом та сіллю —
вгощайтесь нівроку,
Було тоді голодно в людях двадцятого року.

Здавалось малому чи снилось, не знаю, малому,
Як Ленін проходив по полю в стерниці
сухому,

А жавір щечече, а сивий будяк посихає,
А жито, як рута, не смута, зеленим
вуском колихає.

І провесінь з Леніним, провесінь,
плеще низами,
І трактором борозну першу ведуть
комнезами,

Діди, посивілі, як вічність,
зійшлися охоче,
І прапор над нашим сільбудом тріпоче,
тріпоче.

А в кузні готують чересла вчорашні
повстанці,
А в небі зоря озубає червоні сап'янці.

Здавалось малому чи снилось, не знаю,
малому,
Пішли мої стежки-доріжки від отчого дому.

Що паростю билось, що врунню було
молодою,
На доброму корені стало, не гнуге бідою,

Вогнем обпалилось, громи заховало у кроні,
В саду України схиляючи грона червоні.

І де б не бував я — в розлуці, у стрічі,
в роботі,
І де б не ходив я — в легкім чи важкім
повороті,

Буває в задумі з новою тривогою вранці,
Бувало в окопчику, в сніжній холодній
землянці,

А всюди зі мною, як щастя, як
виблиски долі,
Та ленінська посмішка в орному чистому полі,

І провесінь з Леніним, провесінь плеще низами,
І борозну людству виводимо ми — комнезами.

А жито наліто, а брості у соках до краю,
Із віком, із сонцем... Було це, — не снилось,
я знаю!